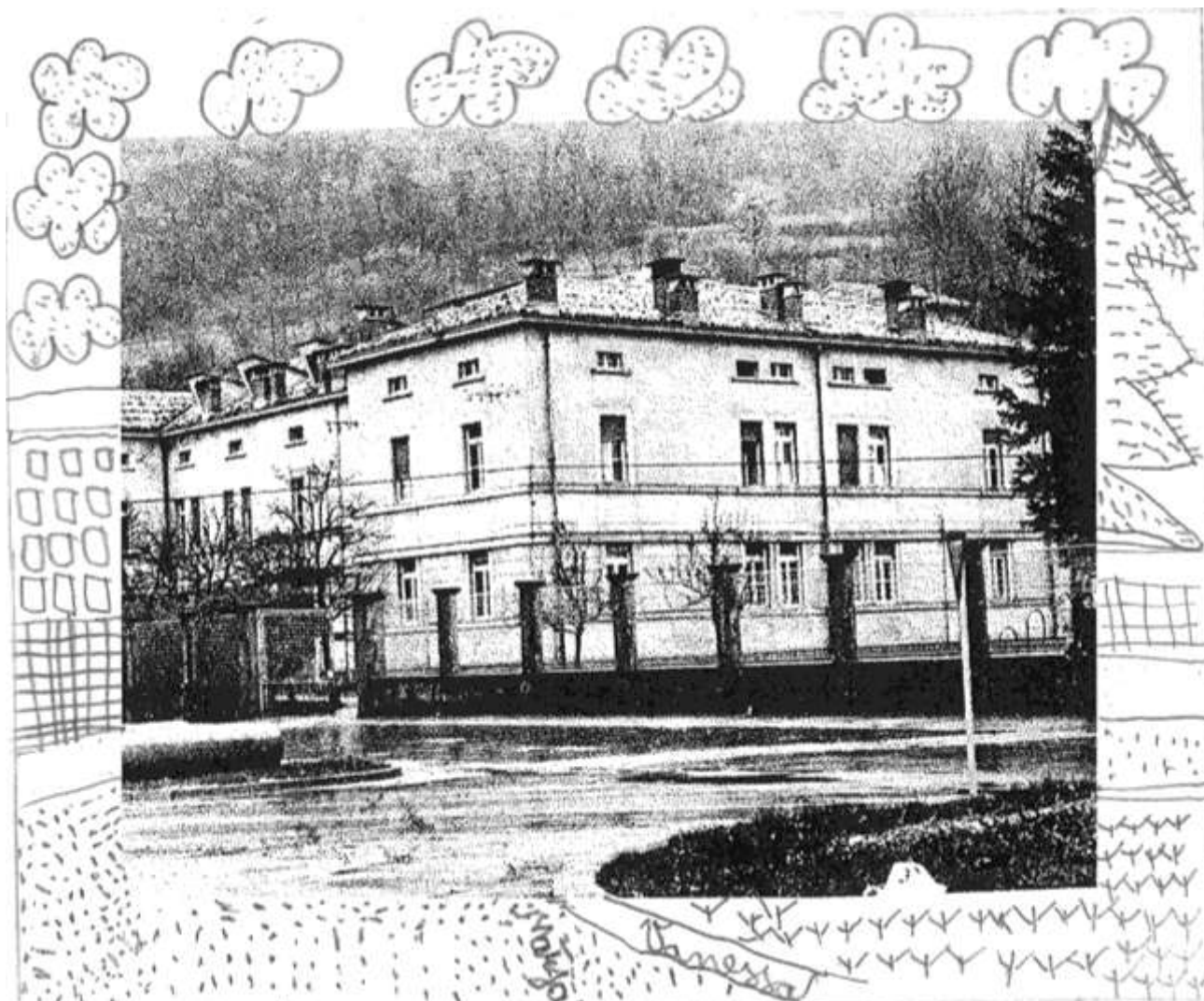

CIRIUS NEKOČ

Pred nami je jubilejna številka našega osrednjega gasila *Studenček*. Pripravili smo jo ob 50. obletnici delovanja Centra za izobraževanje, rehabilitacijo in usposabljanje Vipava. Morda se komu zdi september 1965 zelo, zelo oddaljen, za vse nas, ki pa smo v tej ustanovi zaposleni in tako ali drugače povezani z njo, pa je predvsem odraz stalnosti, primerne vpetosti v kraj, ustrezne prepoznavnosti ter strokovne kontinuitete. In da ne pozabimo, ne praznuje samo ustanova, ampak tudi glasilo samo, saj prav letos obeležuje svojih štirideset let.

V jubilejno številko *Studenčka* smo vključili prispevke iz vseh naših doživetih desetletij delovanja. Kot je spreminjala svojo podobo ustanova, tako se spreminja tudi vsebina in podoba *Studenčka*, torej oblikovno, slogovno in vsebinsko, tudi z več grafičnimi poudarki.

Vsebinski naključno izbrani prispevki kažejo, da je ne glede na generacijske razlike in časovno oddaljenost vsebina nekaterih prispevkov pogostejša, posebno ko gre za razmišljanja o ljubezni, lastnih čustvih, obiskih zunanjih obiskovalcev, ogledih znamenitosti, številnih izletih, ... Teme, ki so univerzalne in vedno aktualne.

V petih desetletjih delovanja ustanove je bilo izdanih več kot štirideset števil *Studenčka*, saj izhaja že od leta 1975 dalje. Da so vse številke nastajale s pravo ljubeznijo, prizadevnostjo in skrbnostjo vseh sodelujočih učencev ter njihovih mentorjev, nakazujejo tudi vsa priznanja in nagrade, ki jih je ustanova dobila za glasilo svojih učencev. Nabralo se je že enajst priznanj, ki jih je glasilo podelilo Društvo specialnih in rehabilitacijskih pedagogov Slovenije.

Tudi v prihodnje se nam ni potrebno bati, da bodo strani *Studenčka* ostale prazne, saj vsako leto znova nastajajo novi, zanimivi, pestri, barviti in humorni prispevki, ki bodo obeležili, popestrili in začinili prihajajoča desetletja.

Vsem želim prijetno branje in obujanje spominov.

dr. Erna Žgur, ravnateljica

NAŠ ZAVOD

Naš zavod je v Vipavi. Imenuje se po narodnem heroju Janku Premrlu – Vojku. V tej stavbi je bila pred leti vojašnica.

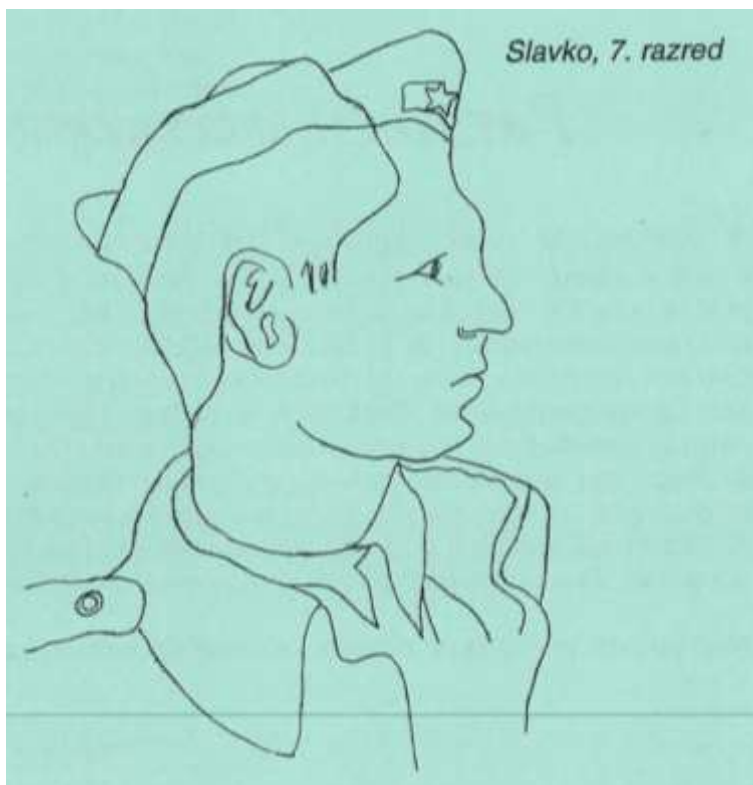
Letos praznujemo 10. obletnico zavoda. V njem smo gojenci iz cele Slovenije in drugih republik. Vseh gojencev je 95. V zavodu je 8 razredov, ki jih obiskujemo. Poleg razredov imamo fizioterapijo, dvorano, dve jedilnici, spalnice in dnevne sobe. Dopoldan imamo pouk. Popoldan se učimo in imamo razne krožke. Ob prostem času gledamo televizijo in poslušamo gramofonske plošče. Nekateri gojenci višjih razredov hodijo na prakso v tovarne. Letos imamo proste sobote. Ob sobotah nam vojak vrti filme.

V zavodu smo zato, da se nekaj naučimo in privadimo na delo. Če bi bili doma, nas starši ne bi mogli vsega naučiti.

Za nas skrbijo tovarišice in sestre. Vsako leto nas je več, zato imamo premalo prostora. Tudi dvorišče ni veliko. Obljubili so nam, da bodo zavod razširili.

Želim si, da bi bil še v zavodu, ker se marsikaj koristnega naučim.

Slavko

V VIPAVI

Vipava je manjše mesto ob reki Vipavi. Reka Vipava ima dva izvira: Podskala in Podlipica ter dva pritoka: Močilnik in Bela.

Glavni trg je trg Pavla Rušta. Njegovo ime so izbrali zato, ker je bil hraber borec. Italijani so ga odpeljali v Rim, kjer je umrl. Na trgu so: spomenik padlim borcem, dom JLA in združni dom. Poleg tega trga je v Vipavi še Titov trg, kjer sta stara osnovna šola in stara vinarska klet. V Vipavi je tudi Zavod za invalidne otroke, kamor hodim v šolo.

Branko

DAN MLADOSTI – SREČANJE S PIONIRJI

Ob osmi uri zjutraj so se otroci na vozičkih odpeljali v Vrhpolje. Peljali so jih pionirji z Vipavske osnovne šole. Mi, ki težje hodimo, smo se peljali z vozom v Podnanos. Bilo nas je 32 iz vseh razredov. Peljali smo se do šole. Tam so nas čakali pionirji in pozdravljali: »Zdravo«. Mi smo jim odzdravljali. Skočili smo z voza. Na travniku so bile odeje. Tam smo posedli. Prinesli so nam malico. Ko smo pojedli, so nam prinesli češnje. Potem so pionirji recitali, peli in plesali partizansko kolo. Tudi mi smo recitali in peli. Povabili so nas v Vojkovo rojstno hišo. Dva pionirja sta me držla za roke, ker sta se bala, da bom padel. Enega pionirja sem prepoznal, ker se je enkrat igral na zavodskem igrišču. Začela sva se pogovarjati o mojem domu in drugih stvareh. Dal mi je svoj naslov.

Pionirji so nas povabili tudi v muzej Vojkove lovske družine. Tam smo videli nagačene živali in rogovje. Bilo je poldne, ko smo se pripravili na odhod. Poslovali smo se in se zahvalili za tako lep sprejem. To je bil najlepši športni dan v letošnjem šolskem letu.

Golob Branko

KURIRČKOVA TORBICA

Kot vsako leto je tudi letos odšla na pot že petnajstič kurirčkova torbica. Tudi pionirji iz Vipave so jo sprejeli in jo odnesli na pot. Na prevzem kurirčkove torbice smo odšli tudi mi. Nastopali so učenci osnovne šole in tudi naša učenka Jožica. Nekateri so recitali, peli in tudi igrali partizanski igrice. Prebrali so nam naloge o varstvu spomenikov v Vipavi in bližnji okolici ter pozdravno pismo tovarišu Titu za njegov 86. rojstni dan. Za konec sta nam dva učenca zaigrala partizanski pesmi na harmoniko.

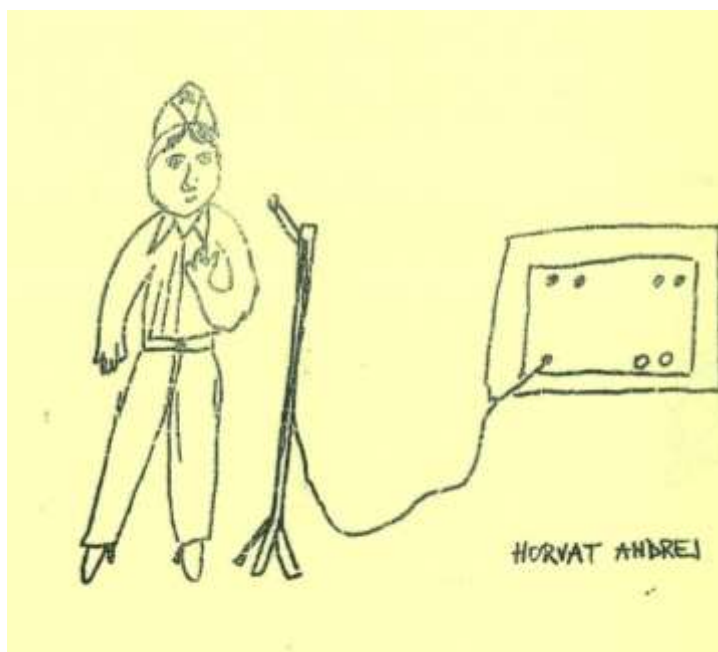
Vidovič Peter

VOJAKI SO NAM PRIPRAVILI PROSLAVO

Pred praznikom republike so nas obiskali vojaki. Pripravili so nam proslavo. Bili smo zelo veseli. Najbolj pa so bili veseli najmlajši otroci. Najprej nam je vojaški ansambel SMB zapel dve pesmi. Eden izmed vojakov nam je povedal, kje in kdaj se je rodila naša domovina. Nadaljnji program je napovedal vojak Boris Novak, ki tudi piše pesmi za otroke. Prebral nam je pesem iz svoje zbirke. Za konec proslave nam je ansambel zaigral še dve pesmi.

Uroš Šircelj

RADA BI IMELA SVOJO DRUŽINO

Da, tudi jaz si želim, da bi bila nekoč mama. Rada bi imela dva otroka.

Preden bi si ustvarila družino, bi se rada izučila še za kakšen poklic. Zelo si želim, da bi se lahko izučila v svojem kraju.

Ko bi imela vse to, bi se poročila. Brez poklica in sredstev, si človek ne bi smel ustvariti družine in rojevati otrok. Takrat, ko se rodijo otroci, je treba skrbeti zanje.

Svojim otrokom bi rada nudila vse, kar bi rabili za življenje. Razvajali pa jih ne bi preveč. O, kakšno slaščico bi jim pa tudi kupila. Preveč hudoben pa človek tudi ne sme biti.

Še majhne bi jih navajala na razna dela, ker mislim, da bi jim to samo koristilo.

Mislim, da bi bila dobra mama in da bi bili moji otroci z mano zadovoljni.

Stanka Svenšek

DOBILI SMO KOMBI

Na svetu staršev so sklenili, da bodo tudi naši starši prispevali denar za nakup kombija.

Zdaj smo ga kupili, pa je prevelik in nimamo šoferja, ki bi ga lahko vozil. Odločili so, da bodo dali nekaj sedežev proč. Mi pa smo se zmenili, da bomo šli na izlet v Kamnik, nato pa še v Šempas.

Avbelj Peter

ELA PEROCI

Obiskala nas je Ela Peroci. Navdušena je bila nad našo proslavo. Veliko se je tudi smejala. Pripovedovala nam je o Muci Copatarici.. Odgovarjala je tudi na naša vprašanja. Zgledala je bolj mlada kot sem si jaz zamišljal. Uprizorili smo njeno igrico. Vsi jo imamo radi. Napisala je že veliko knjig za otroke. Zelo vesela je bila, ko smo združili dve njeni igrici. Povedala nam je veliko zanimivosti o sebi. Bili smo vsi veseli, ker nas je obiskala. Je bolj velike postave. Želim si, da bi napisala še veliko pravljič. Razveselili smo jo z lepimi darili.

LJUBEZEN JE

Ljubezen je, če imajo fantje radi dekleta.

Ljubezen je, če te ima kdo rad.

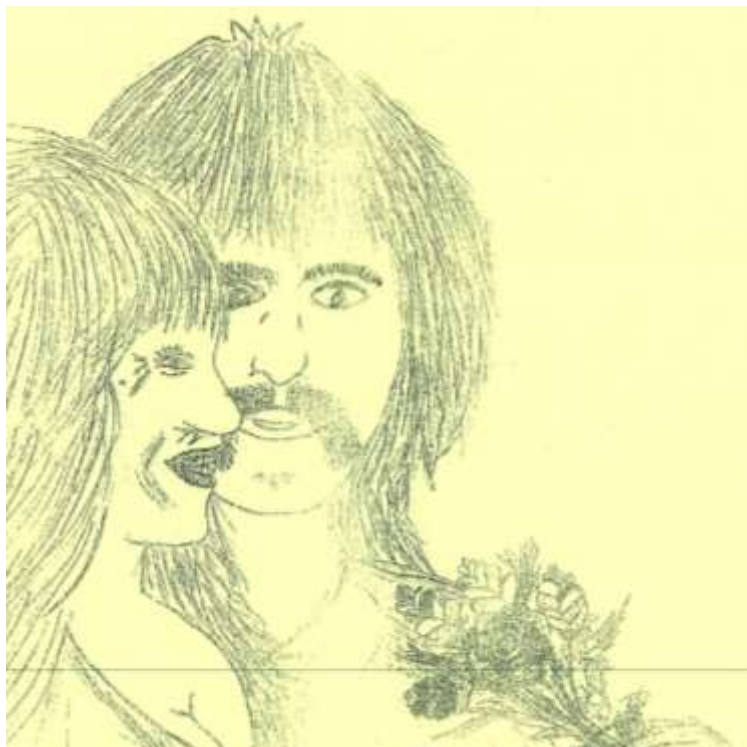
Ljubezen je nekaj lepega, ljubezen je nekaj nežnega.

Beseda ljubezen je najlepša.

Ljubezen je dar lepote. Rada bi doživela svojo ljubezen.

Ljubezen je, če si zaljubljen v dekle.

Učenci skupine usposabljanja z delom

20 LET ZAVODA

27. septembra pred dvajsetimi leti je bil ustanovljen naš zavod. V petek nas je obiskalo veliko ljudi. Imeli smo proslavo. Dramski krožek se je predstavil z igrico Delo naj živi, pevski zbor pa je zapel nekaj pesmic. V dvorani je bila razstava naših izdelkov. Delavci, ki že dvajset let delajo v zavodu, so dobili priznanja. Gostje so si ogledali zavod in videli, kako se učimo, delamo in živimo. Ogledali so si tudi načrte za nov zavod, ki ga vsi že težko čakamo.

Marjan Pučko

OBISKAL NAS JE JANEZ BITENC

Ob koncu šolskega leta smo v naš zavod povabili skladatelja Janeza Bitenca.

Ob njegovem prihodu smo mu vsi skupaj zapeli nekaj njegovih pesmic. Nato nam je povedal pravljico o punčki Lenčki in medvedku Mikcu. Ob tej zgodbi smo se naučili tudi novo pesmico.

Veliko smo ga spraševali, on nam je rad odgovarjal. Zapele so tudi naše tovarišice, on pa jih je spremljal na harmonij. Povedal je, da zna igrati tudi klavir in kitaro.

Na koncu smo spet zapeli in se mu zahvalili za obisk.

Upamo, da nas bo še kdaj obiskal, saj je bilo srečanje z njim zelo veselo.

Mirjana Ostojič

OBISKLA NAS JE JANA MILČINSKI

Že jeseni smo na obisk povabili pisateljico Jano Milčinski. Obljubila je, da se bo pri nas oglasila v spomladanskih dneh.

Obljubo je izpolnila 14.aprila. Še prejšnji dan je v Vipavi snežilo, ponedeljek pa je bil sončen in topel.

S seboj je pripeljala svojega moža Ježka. Skupaj sta si ogledala lutkovno igrico Prijatelja ne pustiš v nesreči. Zaigral jo je naš lutkovni krožek, napisala pa Jana Milčinski. Zapel je tudi naš pevski zborček.

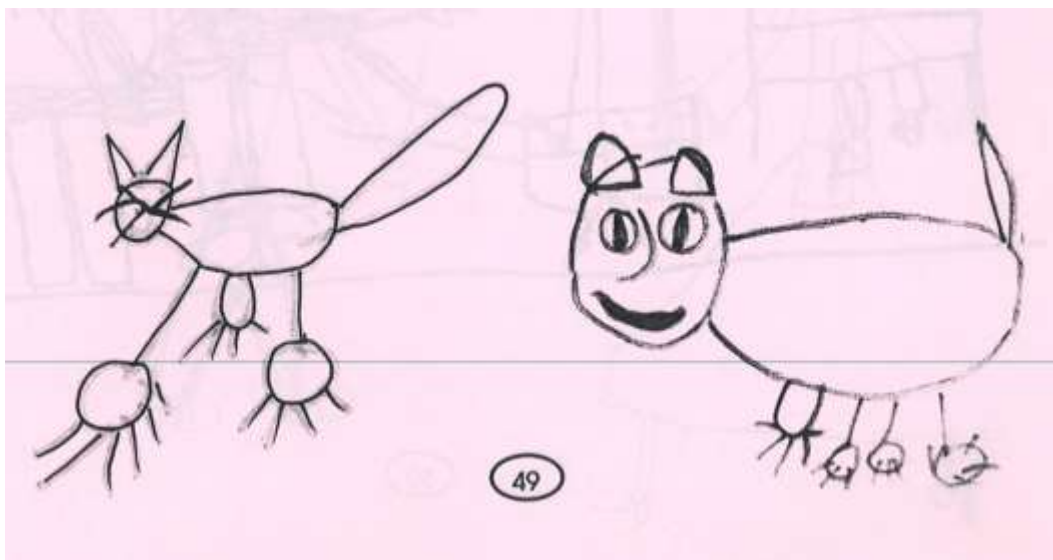
Nato smo se z njo pogovarjali. Zbrani smo bili v jedilnici. Povedala nam je, da se je rodila v Ljubljani in tam še danes živi in dela. Največ piše lutkovne igrice, v katerih nastopajo živali. Zaupala nam je, da v njeni najnovejši igrici nastopajo čevlji. Piše tudi zgodbice, v katerih nastopajo njeni vnuki.

Ko je bila tovarišica Jana majhna, je bila več lačna kot sita. Jedla je črne makarone, ki so jo praskali po grlu. Kot mi, je tudi ona v šoli enkrat dobila cvek. Bala se je povedati mami. Podpis je pokazala šele naslednje jutro. Mama je bila še v postelji in Jana je bila prepričana, da še ne vidi prav dobro.

Tudi njen mož Ježek nam je povedal pesmico, ki jo je napisal za poredne otroke. Pravi, da zdaj nič več ne piše, ker je že star. Zdaj vsak dan tuhta in študira, zakaj kruh, namazan z marmelado, pade na tla vedno na tisto stran, kjer je namazana marmelada.

Čas je hitro minil in ko sta se poslovila, smo še celo popoldne govorili o njunem obisku. Ne bomo ju tako kmalu pozabili.

Učenci 6. razreda

NOSIL SEM ŠTAFETO MLADOSTI

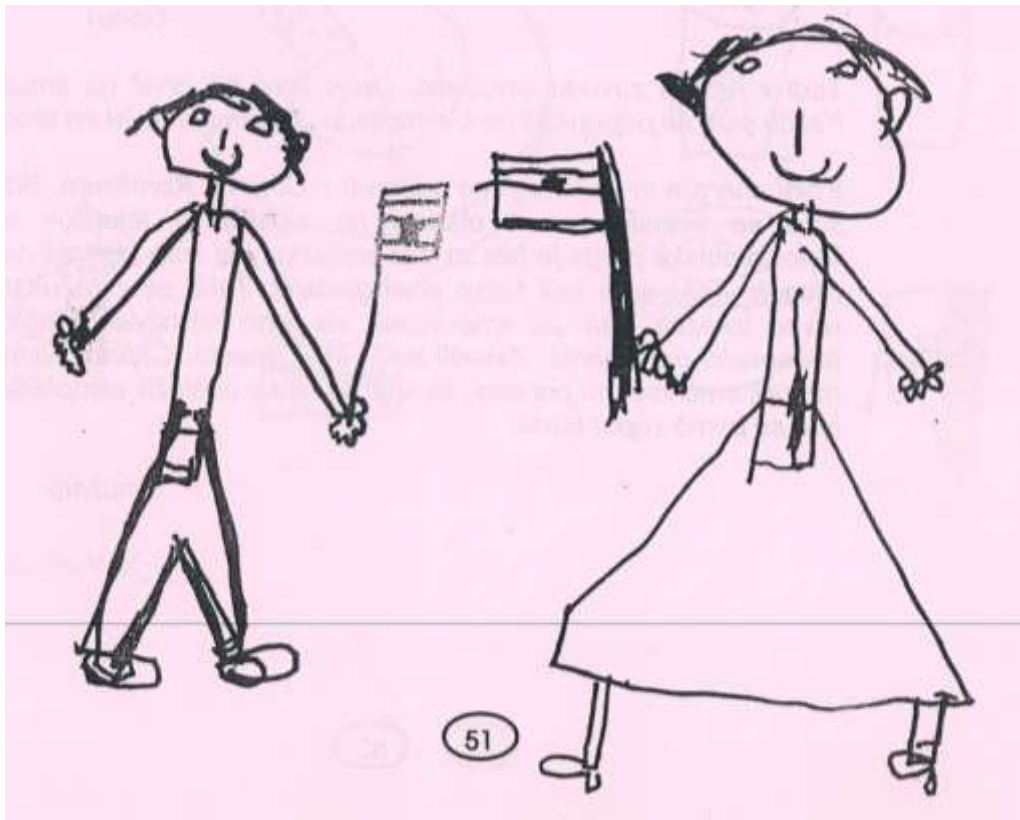
Na sestanku mladinske organizacije nam je tovarišica mentorica povedala, da bo tudi letos štafeta mladosti potovala mimo našega zavoda. Takoj smo bili pripravljeni sodelovati pri njenem sprejemu. Sošolci so me izbrali za nosača štafete. Dogovorili smo se tudi, da bomo okrasili ograjo zavoda in pripravili lep sprejem. V petek, 18. aprila, je bilo zjutraj zelo grdo vreme. Žalostno smo gledali skozi okna in upali, da bo nehala deževati. Toda zaman smo upali. Deževalo je kot za stavo, pa še burja je pihala.

Oblečeni v dežne plašče in palerine smo čakali pred zavodom. Tremo sem imel in nestrpno sem čakal, kdaj se bodo pripeljali avtomobili. Potem pa se je vse zgodilo tako hitro.

Pripeljali so se avtomobili. Mladinec mi je podal palico in jaz sem jo močno stisnil. Sošolka me je peljala mimo zavoda proti Vipavi. Dež je neusmiljeno padal. Jaz pa nisem čutil ne mraza, ne mokrote, samo neizmerno srečen sem bil. Ponosno sem štafetno palico pokazal sošolcem, ki so njen prihod spremljali skozi okna. Nato sem jo oddal mladincem iz Vipave.

Ta dan mi bo ostal vedno v spominu.

Mladen Zdovc

SODELOVANJE NA 1. ZIMSKI OLIMPIADI

Bilo mi je zelo všeč. Spali smo v hotelu in imeli ples. Na poti v zavod sem obiskal domače.

Željko

Ko sem padel na progi, sem bil zelo žalosten. Potem sem po telefonu slišal svojega dedka. To me je potolažilo in sem potem kuhal mulo.

Venčko

Počutil sem se kot pravi olimpijec. Zdi se mi, da sem se premalo skoncentriral in preveč gledal okrog sebe med tekom na smučeh.

Sebastjan

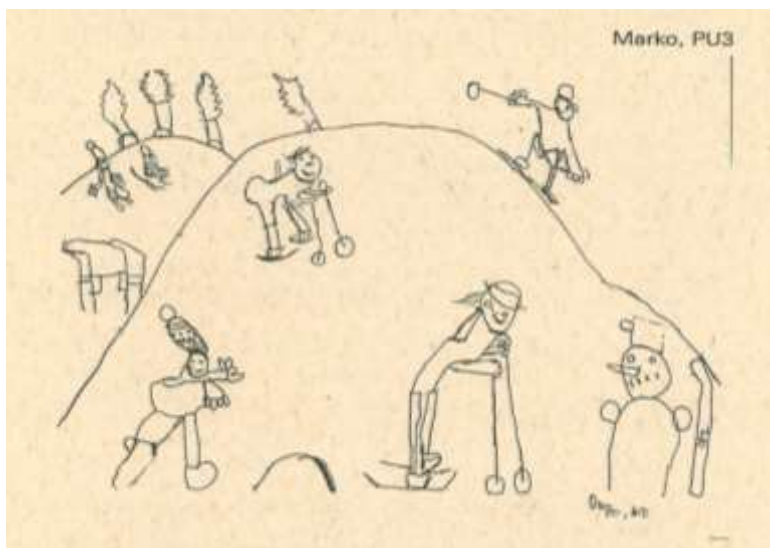
Z rezultatom sem zadovoljen. Ta dva dneva mi bosta ostala v lepem spominu.

Miran

Mislím, da sem kar dobro smučal. Bil sem peti. Smučanje imam rad. Dobil sem novega prijatelja Aleša.

Goran

Tudi v našem zavodu smučamo. Letos smo bili prvič na smučeh. Na Kaliču smo se pripravljali na 1.olimpijado. Training je trajal en teden. Polni energije in dobre volje smo se odpravili v Črno na Koroškem. Sodelovali smo na veleslalomu in drsenju na alpskih in tekaških smučeh. Veleslalomski proga je bila za nas pretežka, saj smo trenirali na krajših progah. Imeli smo tudi tremo pred gledalci. Tako se z rezultati nismo ravno izkazali, zato pa smo veseli, da smo tekmovali. Boljši so bili tekmovalci pri drsanju. Zasedli so 5. in 7. mesto. Čeprav nismo dobili medalj, smo vseeno ponosni, da smo se lahko udeležili olimpijade. Drugo leto se bomo zopet trudili.

SREČANJE Z JURETOM FRANKOM

Spoznal sem se z bivšim slovenskim smučarjem Juretom Frankom.

Držal sem olimpijsko baklo in si okoli vratu obesil njegovo olimpijsko medaljo. Bakla je bila težka, medalja pa lahka.

Jure Franko je prijazen in zgovoren gospod.

Stipe

KONCERT ANDREJA ŠIFRERJA

Ko smo izvedeli, da bo v Vipavo prišel Andrej Šifrer, smo le stežka pričakovali dan in uro njegovega nastopa. Skupaj z učenci Osnovne šole Vipava smo se zbrali v kinodvorani.

Šifrer nam je predstavil svoje najbolj znane in priljubljene pesmi. Zelo smo občudovali njegov nastop in se smejali njegovim šalām. Na oder je povabil tudi nekaj otrok, ki so predstavljali njegov bend.

Njegove pesmi so mi zelo všeč. Žal je čas, namenjen koncertu prehitro minil.

Poslovil se je in obljubil, da nas še obišče.

Štefan Čerček

VALENTINOVO

Po televiziji smo gledali reklame, ki so govorile o valentinovem. Meni se še sanjalo ni, kaj je to. Vprašala sem tovarišico, kaj to pomeni. Povedala mi je, da je to praznik zaljubljenec in vseh, ki se imajo radi. Pri srcu mi je postalo zelo težko. Spomnila sem se svojega dobrega prijatelja, ki ga že dolgo nisem videla. Lansko šolsko leto je zaključil šolanje in odšel za vedno domov. Kljub temu pa je najino prijateljstvo še vedno trdno. Velikokrat se pogovarjava po telefonu.

Tudi v zavodu smo se zmenili, da bomo ta dan popestrili z glasbeno čestitko vsem. Idejo in spodbudo nam je dala tovarišica Neva. Tako smo se zbrali. Emir, Nataša in jaz smo šli od vrat do vrat in vsem zapeli. Vsi so bili zelo veseli naše pozornosti.

Pridružilo se nam je še nekaj otrok in tovarišic. Nastal je pravi zborček. Naša učiteljica glasbe nas je spremljala na kitaro in priredili smo pravi mali koncert. Bilo je zelo lepo.

Saša Rolih

PEL SEM Z OTOM PESTNERJEM

V torek, 30. marca, nas je obiskal ansambel S.M.B. iz Vipave in Oto Pestner, ki je tukaj na služenju vojaškega roka. Ko so prišli k nam, so se nam predstavili in si pripravili instrumente. Potem so začeli igrati. Igrali so skladbe, ki jih igra Oto Pestner ter nekaj skladb ostalih pevcev zabavne glasbe. Igrali so nam precej časa. Nato so imeli krajši odmor. Po odmoru sem se jim pridružil tudi jaz. Skupaj z Otom Pestnerjem sva zapela par popevk. Zapela sva skladbo: Ljetu je mome kraj, Druže Tito mi ti se kunemo, Jugoslavijo ter skladbo Dal se sjetiš nekad mene. Po teh skladbah sem zadovoljen odšel. Nato so nam zaigrali in zapeli nekaj borbenih pesmi. Na koncu sem se jim v imenu otrok zahvalil za obisk. Povabil sem jih, naj nas še obišejo. Bili so srečni, da nas bodo lahko še obiskali. Zadovoljen, da sem lahko pel s tako dobrim in popularnim pevcem kot je Oto, sem odšel nazaj med poslušalce. Bil sem neizmerno srečen. Uresničila se mi je največja želja, ki sem si jo tako zelo želel. In izpolnila se mi je.

Vidovič Peter

BILA SEM NA PRAKSI V ČEBELICI

S prakso v tovarni Čebelica sem začela v ponedeljek. Tja me je peljal tovariš Stane, ker je predaleč, da bi šla peš. Delavke so me zelo lepo sprejele. Pomagale so mi pri delu. Še posebej mi je pomagala Jožica, s katero sva postali prijateljici. Skupaj sva šli tudi vsak dan na malico.

Ob koncu delovne prakse so me pohvalile, da sem bila pridna. Za nagrado sem dobila bluzo in obešalnik.

Letonja Cvetka, 7. razred

SREČANJE S PISATELJICO KRISTINO BRENKOVO

Jaz zelo rada berem. Vsa leta že tekmujem za brano značko. Tudi letos sem prebrala že več knjig. Zelo rada berem kratke zgodbe. Letos sem prebrala Košček sira, Dolga pot, Pšenica najlepši cvet, Prva domovina, Babica pripoveduje, Čarovnica Čirimbara, Naše živali, Pikapolonica in druge.

Večino teh knjig je napisala Kristina Brenkova, ki nas je letos obiskala. Pred prihodom smo naš pionirski kotiček okrasili z ilustracijami njenih zgodbic. Na začetku srečanja so naši gojenci nastopali s prizorčkom, ki ga je ona napisala.

Pripovedovala nam je o težkih časih med vojno. Takrat so bili ljudje večkrat lačni. Njo so sovražniki tudi zaprli. Bila je prijateljica Franceta Bevka. Naštela nam je njene knjige. Bila je vesela, ker radi beremo njena dela. Čeprav je že starejša, ima še vedno lep obraz. Pri odhodu so ji otroci podarili za spomin semenko in rože. Mi bomo še nadalje brali njena dela. Takih srečanj si še želimo.

Maja Predovič

NAŠ PRIJATELJ JANEZ BITENC

Ob dnevu pionirjev nas je obiskal Janez Bitenc. To je vesel mož, ki zelo lepo pripoveduje pravljice in prepeva pesmice. Njegovo pripovedovanje je tako živo in prijetno, da te hitro pritegne. Zna igrati tudi na instrumente, oponašati živali in veliko drugih smešnih stvari.

Zabaval nas je, mi smo se smejali, prepevali, kikirikali in sploh je čas zelo hitro minil. Verjetno se je tudi tovariš Janez lepo počutil med nami. Enes ga je ves čas objemal in poljubljal, tako mu je bil stric Janez všeč.

Komaj čakamo, da nas ponovno obišče. Obljubil je, da bo naslednjič prišel nenapovedano. Vedno bo dobrodošel.

Katarina Rolih

NAŠE KUCHARICE

Našim kuharicam se najmanj posreči polenta. Če bi bila jaz kuhar v našem zavodu, bi kupal in pekel: palačinke, rižev narastek, buhteljne, ocvrt krompir in puding.

Marjan Pučko

Naše kuharice so zelo prijazne. Skuhajo zelo dobre mineštre. Meni je zelo všeč njihov rižev narastek.

Nataša Vukušič

V našem zavodu je veliko kuharic. Čeprav vseh ne poznam, vem, da so to prijazne in dobre gospodinje. Pri delu so marljive, vztrajne in natančne. Skuhajo zelo različno hrano – najbolj pa se jim posreči cesarski praženec in pizza. Kadar sta na jedilniku za večerjo ti dve jedi – ampak ne obe skupaj – se najem do sitega.

Saša Rolih

TELEFONSKA GOVORILNICA

Včasih mi je bilo dolgčas po prijateljih in domačih. Z njimi sem se pogovarjala le tako, da sem jim pisala pisma. Veliko časa sem porabila zanje. Nato pa sem nestrpno čakala na odgovore. Vedno sem si želela, da bi se z njimi pogovarjala.

Želja se mi je uresničila. Dobili smo telefonsko govornico, ki jo lahko rabimo vsi gojenci v zavodu. Dobili smo jo kot darilo. Denar zanjo so nam dali dobri ljudje – nekaterih ne poznamo. Trio Novina je prispeval ves zaslužek koncerta v Ajdovščini, tovarna Iskra iz Kranja pa nam je podarila telefonski aparat. Vsem se še enkrat vsi iz srca zahvaljujemo.

Telefonsko govornico imamo že nekaj mesecev. Vendar je posebno ob prostem času pred njo dolga vrsta otrok, ki bi se radi pogovarjali po telefonu. Tudi jaz preživim ob telefonu precej časa. Pogosto pokličem domov, da izvem novice in slišim njihov glas. Tudi none ne pozabim, z njo se najraje pogovarjam. A kaj ko čas za pogovor hitro mine. Prijateljice mi povedo kako živijo, potožijo o svojih težavah, jaz se pohvalim z lepimi trenutki in čas hitreje mine.

Razredničarka včasih reče, da bom za telefonske pogovore zapravila doto. Pa kaj zato. Meni je na svetu najbolj lepo, če se lahko pogovorim s tistimi, ki jih imam rada.

Vsem tistim, ki ste nam pomagali izpolniti veliko željo še enkrat najlepša hvala. Vedno se spomnim tudi na vas.

Saša Rolih

KOTIČEK ZA MODO

Kaj je moda?

To je oblačenje, slačenje, lišpanje. Moderno, oziroma modno pa je biti zaljubljen pri trinajstih letih.

Štefan

Moda je lepa obleka, lepa pričeska, tovarišica, vedenje, »fejst« fantje.

Saša

Da si lepo oblečen in moderno važen.

Nedeljko

Nabarvane punce v mini krilih, ki kažejo bedrca.

Marjan

Moda je najbolj zoprna stvar na svetu.

Emir

Zelo zanimive stvari so moda: šminke, laki, parfumi, visoke petke, dolgi nohti...

Sandra

Moderno in lepo se oblačijo naše tovarišice, sestavili smo lestvico:

Tanja, Zdenka, tovarišica ravnateljica, Silvana, Liljana. Jaz sem najrajši oblečen v kopalke.

Štefan

Rada sem v trenerki, v beli bluzi in kavbojkah.

Saša

Obláčim se tako, da sem všeč sam sebi.

Marjan

Jaz se oblačim razcefrano in divjaško.

Emir

SREČANJE S TONETOM PAVČKOM

Vsako leto se potrudimo, da pripravimo drugačno praznovanje kulturnega dne. Letos smo v Center povabili slovenskega pesnika Toneta Pavčka. Naučili smo se veliko njegovih pesmi in dramatizirali zgodnico o Juriju Muriju v Afriki. Pripravili smo lepo prireditev, na kateri smo recitirali in peli Pavčkove pesmi.

Gospod Pavček pa nam je pripovedoval o sebi, predvsem pa o dogodivščinah iz svojih otroških let. Bilo je zabavno in zanimivo. Ponosni smo, da nas je obiskal tako pomemben mož in da smo skupaj pripravili lepo praznovanje kulturnega dne.

6. razred

NAŠA PRVA GLASBENA KASETA

17. junij 1998 je za vse, ki bodo prišli, posebno za nas pevce, veliko pričakovanje. Na dvorcu Zemono bomo predstavili našo prvo kaseto. K pevskemu zboru sem začela hoditi v petem razredu. Naučili smo se veliko novih pesmi. Nastopali smo v Centru in na revijah pevskih zborov. Razveseljevali smo delavce Centra, starše in mnoge druge poslušalce. Marsikomu je bilo tako lepo, da je jokal. Veliko smo morali vaditi, včasih smo bili tudi jezni. Naša zlata Loredana pa ima veliko potrpljenje z nami. Kako bo na Zemonu, še ne vem, ko pa se spomnim na to, mi začne srce kar bolj utripati. Upam, da bom še sodelovala pri zboru, kajti petje imam zelo rada.

Ana Marinkovič

ZABAVA Z ROMANO KRANJČAN

V četrtek popoldne smo se zbrali v avli in nestrpno pričakovali Romano. Bili smo vznemirjeni in veseli obenem. Ko je vstopila smo veselo zaploskali v spodbudo. Od nje je izžarevala razigranost in veselje. Koncert se je pričel. Prva pesem je bila o klovnih in občinstvo je bilo navdušeno. Otroci so jo občudovali in bili veseli, ker je bila z njimi.

Pogovarjala se je z Dedkom Mrazom. Dedek Mraz je vprašal: »Otroci, ali ste kaj pridni?« Mi smo veselo zakričali: »Daaaaaa!« Dedek Mraz se je veselo nasmehnil in dejal: »Prinesel vam bom polne vrečke daril.«

Še naprej je pela razgibane, vesele pesmi. Uživali smo še naprej v veselih uricah našega popoldneva, pa čeprav se je meni zdela preveč otročja. Upam, da bo še kdaj prišla razvedrit naše najmlajše prijatelje. Za nas starejše pa bi lahko kdaj prišel kdo z malo bolj moderno glasbo.

Nermin Mehinovič

25. APRILA SMO SE PREDSTAVILI Z ZGOŠČENKO ŠKRATEK VELIKOUHEC

Bilo je tako lepo, da verjetno marsikdo od nastopajočih ne bo pozabil na ta dogodek. Meni bo ostal v lepem spominu. Posebno sem bil srečen, ker je bila tam tudi moja mama.

Predstavitvev je bila v Škofijski gimnaziji v Vipavi. Zbralo se je veliko ljudi.

Poleg naše zgoščenke je bila ta dan predstavljena še zbirka našega gojenca Mitja. Njegove risbe so zelo zanimive, saj povedo vse to, kar sam z besedo ne more povedati.

Ta dan je bil res nekaj posebnega. Tak dan se ne more zgoditi kar tako. Za tak projekt, ki smo ga pripravili skupaj z našo gospo Loredano, ki nas poučuje glasbo, je potrebno veliko dela in potrpljenja. Tu so pesmi, ki smo jih ob njenem vodenju sami napisali.

V projektu z naslovom Škratek Velikouhec je bilo vključenih veliko ljudi. Vsak po svoje so tudi oni prispevali, da je ta zgoščenska nastala. Zato gre tudi njim velika zahvala. Na koncu so nas vsi pohvalili in rekli, da smo čudovit zbor.

Ponosen sem, da smo ustvarili nekaj lepega tudi za druge. Vsem tistim, ki so kupili ali dobili našo zgoščenko želim, da bi ob naši glasbi in pesmi resnično uživali.

Miran Jordanovski

GREMO PLESAT NA PORTUGALSKO

Naša plesna skupina Vrtiljak postaja vse bolj zanimiva in poznana. Lani smo bili v Grčiji, v Atenah. Rad se spomnim na tiste dni. Bili so lepi in zanimivi.

Letos smo dobili povabilo za na Portugalsko. Plesali bomo v mestu Porto. Povabila smo se zelo razveselili in takoj začeli z vajami. Zdaj vsak dan vadim samo še za nastop v Portu.

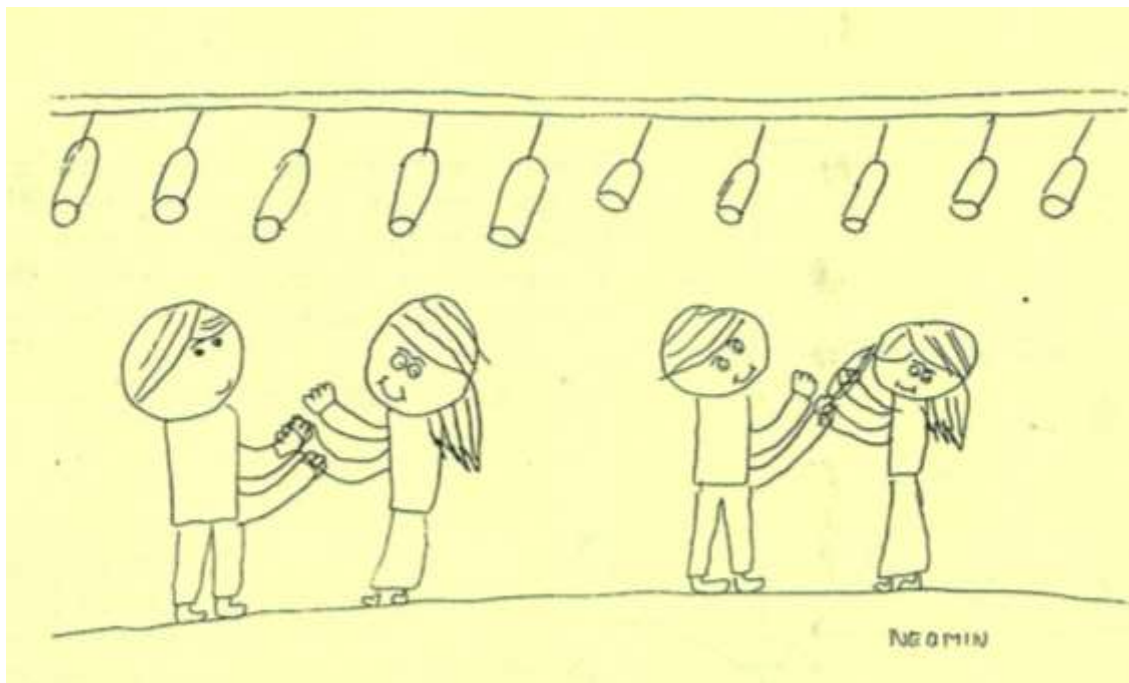
Rad plešem. Obenem pa mi ta moj ples v skupini Vrtiljak omogoča nastope tudi izven moje domovine. Tako bom zopet spoznal drugo deželo. Mogoče bom tudi srečal stare znance iz Grčije.

V Grčiji sem spoznal enega fanta s Portugalske, ki me je povabil, da ga obiščem. Takrat sem bil prepričan, da s to ne bo zgodilo nikoli.

Zdaj pa vse tako kaže, da se bova videla. Ko smo se vračali iz Grčije z letalom, sem govoril, da je to moja prva in zadnja vožnja in nikoli več. Pa so mi vsi govorili: »Nikoli ne reci nikoli.«

Ne morem opisati veselja, ki ga doživljam s plesom. Potem pa še potovanja v tuje dežele. To je nekaj imenitnega.

Miran Jordanovski

ABILIMPIADA

25. in 26. aprila je bil naš Center gostitelj 3. Abilimpiade Slovenije. Njena slovesna otvoritev je bila v Škofijski gimnaziji Vipava. Slovesnost se je začela s plesom naše plesne skupine Vrtiljak in Bušk iz Osnovne šole Drago Bajc Vipava. S tem plesom smo prikazali značilnosti Vipavske doline.

Nato se sledili govori in pozdravi gospe ravnateljice, predsednika Abilimpijskega komiteja, predsednice Sožitja, župana občine Vipava. Tretjo Abilimpiado pa je slovesno odprl minister za delo, družino in socialne zadeve dr. Vlado Dimovski. Med vsemi temi govori je bila predstavitev nastopajočih skupin. Letos jih je nastopilo kar 43. Nazadnje je za dobro razpoloženje poskrbela zelo popularna skupina Bepop.

Po zabavi pa seveda spanje in misel na naslednji tekmovalni dan.

Moje opažanje prvega dne po očeh tekmovalcev in vseh udeležencev – zadovoljni, lahko bi rekli celo presenečeni nad tako organizacijo in tako otvoritvijo.

Zdaj pa še nekaj vtisov tekmovalcev iz našega Centra:

Marko Logar: »Krasil sem torto. To delo me zanima. Vesel sem, da sem bil tretji. Pred tekmovanjem sem okrasil štiri torte. Malo treme sem pa vseeno imel.«

Ana Marinkovič: »Moje področje je bilo vezenje. Vzemem že od 8. razreda dalje. Najraje vezem za voščilnice. Veliko sem jih naredila in to za različne priložnosti. Dosegla sem peto mesto. Bila sem malo nerodna. No pa nič zato. Ta moja uvrstitev na peto mesto mi ni vzela volje in veselja do vezenja.«

Žiga Sirk: »Tekmoval sem v fotografiranju. To me veseli in počnem že kar nekaj časa. Kar nekaj albumov fotografij se je nabralo. V svet fotografije me je vpeljal Matjaž Nabergoj. Hvaležen sem mu. Na tekmovanju sem zasedel prvo mesto. Ponosen sem, da mi je tako dobro uspelo. Še bom fotografiral. Zdaj po tekmovanju pa sploh.«

Sonja Bratušek: »Barvala sem na steklo. To zelo rada počnem. Za to me je navdušila ga. Alenka Premrl. Na tem tekmovanju sem dosegla drugo mesto. Dober rezultat, kajne. Upam, da bom imela še kdaj možnost sodelovanja.«

Ivana Domič: »Tudi jaz sem barvala na steklo. Mene pa je v to delo vpeljala Tanja Krapež. Tretje mesto – zadovoljna sem. To rada delam in bom nadaljevala s tem.

Mojca Trošt: »Krasila sem torto in za zares lepo okrašeno torto zasedla prvo mesto.«

O vsem dogajanju 3. Abilimpiade so mediji kar veliko poročali.

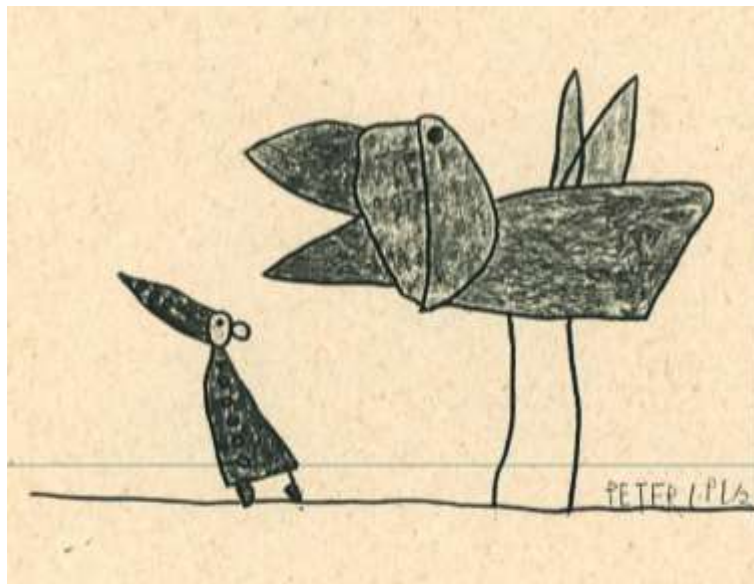
Kaj naj še dodam? Zgodila se je in odlično uspela 3. Abilimpiada Slovenije.

Miran Jordanovski

IGRAL NAM JE ANSAMBEL ČUKI

Teden otroka je bil tudi zabaven. Posebej še v sredo, ko sta nas obiskala Jože in Marko iz ansambla Čuki. Naredila sta pravo žurko. Skupaj smo peli, ploskali in se smejali njunim šalam. Najbolj je »vžgala« popevka Komar, ko je namesto Pike Božič pela naša sošolka Veronika. Nastopil je tudi Miran, ki je zapel Dvajset ljubic. On je s Čuki že nastopil in je naša pevska zvezda. Zahvalili smo se jima z našo zgoščenko Škratek Velikouhec. Mislim, da so se vsi otroci zabavali.

Dejan Roter

Z BAKLAMI NA STARI GRAD

Ta pohod je bil zame in za Štefana nekaj posebnega. Prvič zato, ker sem si to že dolgo želel in celih sedem let nisem imel priložnosti, zaradi popoldanskega urnika službe. Drugič zato, ker sem po dveh letih dočkala to izkušnjo tudi z bratom, ki mi veliko pomeni. Že ko so bakle zagorele, nas je vse ogrelo tudi pri srčkih, saj nas je zajela skrivnostnost trenutkov, ki so sledili.

Ob budnem očesu gasilcev smo šli vedno višje, kar seveda ni za vsakogar ravno lahko. A ob sproščenih pogovorih nam je postajalo vedno prijetneje. Jaz sem o tej novi situaciji razmišljala tudi pozneje, a poskušala sem to videti z očmi otrok. Zelo zanimivo jim je moralo biti, vsaj po mojih zapažanjih sodeč. Štefanu je bilo najbolj všeč, da sem bila zraven. Čeprav nisva ves čas hodila skupaj, sva si bila blizu.

Na starem gradu smo zapičili bakle v zemljo, si pripovedovali doživetja, se okrepčali s čajem in čokolado in uživali v razgledu ob soju polne lune. Utrujen ni bil nihče, saj je bilo veliko veselje. Posebno lepo se mi je zdelo to, da nas je bilo veliko, da so se nam

pridružili tudi mladi Vipavci, ki so bili zelo prijazni do otrok, ki krajanov niti ne poznajo zelo. Bili smo »goreča« vrsta. Zdi se mi, da so nam otroci pomagali porušiti mejo, ki jo marsikdo od odraslih težko. Hvala vsem udeležencem za lepo izkušnjo.

Lidija in Štefan Pregelj

PLANINCI

Planinci hodimo na daljše, krajše, oddaljene, zanimive pohode. Na enem izmed njih je Larisa Bitiči spesnila take stihe:

»Ne morem hitro.
Ne morem počasi.
Ne morem stopiti.
Ne morem hoditi!«.

Planinci

O ZDENKI

»Na Vas mi bodo ostali spomini. Spoštoval sem Vas. Jaz sem bil Vaš učenec. Meni ste pisala članek o Tuniziji za v Studenček.«

Hudo mi je bilo, ko so mi povedali, da je Zdenka umrla. Mislim, da je vsem nam hudo. Zapustila je moža Davorina in sina Žigo. Enega sina je izgubila že prej, preden je sama zbolela. Čeprav so rekli, da pride septembra nazaj v službo, je bila na prvi šolski dan pokopana. Mislim, da se je bomo vsi spominjali. Kadar sem prišel k njej v pisarno, je bila vedno prijazna in smo se pogovarjali o stvareh, ki sem jih rabil. Ti pogovori me bodo spominjali nanjo.

Če ne bi imela te bolezni, bi lahko še naprej živela med nami. Si pa želim, da bi sedaj v grobu mirno počivala.

Dejan Roter

DRAGA ZDENKA
BILA SI Z NAMI RADA
SI SE Z MAMO POGO-
VARJALA. MENI SI
NAPISALA KARTICO.
ZDENKA JE BILA MLA-
DA, PRIJAZNA, DOBRA
UČITELJICA IN
RAVNATELJICA.
IN POTE M JE UMRLA.
ZDENKA JE POKOPANA
V AJDOVŠČINI.

PETE K LIPOVŠEK,
PP5C

Spominje na gospo
Zdenka Puchar

Patricija: Bilu je prijazna
in, malo nasveteljska.

Elisav: Dajala nam je
lepe napotke za vsake
trip.

Jana: Bilu je dober slovesnik.

Klemen: Bilu je dober go-
vor.

Marta: Bilu je lepa.

Anja: Dajala nam je

ga. Janja: Ko je postala naša
avtoritativna in zbirala, da
je vsakršni vrtanec.

ga. Nevenka: Dobro sodela-
vka, nasveteljska in
prijeteljska ne bom
'mogoča' posabiti.

10. RAZRED

OBISK MOTORISTOV

ANDREJ: MOTORIST ME JE
PELJAL NA RDEČEM
MOTORJU. PRITISNIL
JE NA GAS TAKO,
DA SMO BILI PRVI
NA CILJU.

JASMIN: VŽIVAL SEM V
VOŽNJI S MOTORJEM.

ROK: RAO BI SE TVOI
DRUGO LETO PELJAL
S MOTORJEM.
UČENCI 9/9

NAŠI MOTORISTI.

VSAKO LETO V MESECU SEP =
TEMBRU NAS OBIŠČEJO MOTORISTI.
IMAJD USNJE NA OBLAČILA,
ŠKORNJE, OČALA, ROKAVICE,
ČELADO IN RUTO OKROG VRA TU.
NJIHOVI MOTORJI SO GLASNI,
MOČNI, HITRI IN LEPI.

NEKATERI IMAJO PRIKOLICO
IN SO RAZNOBARVNI.

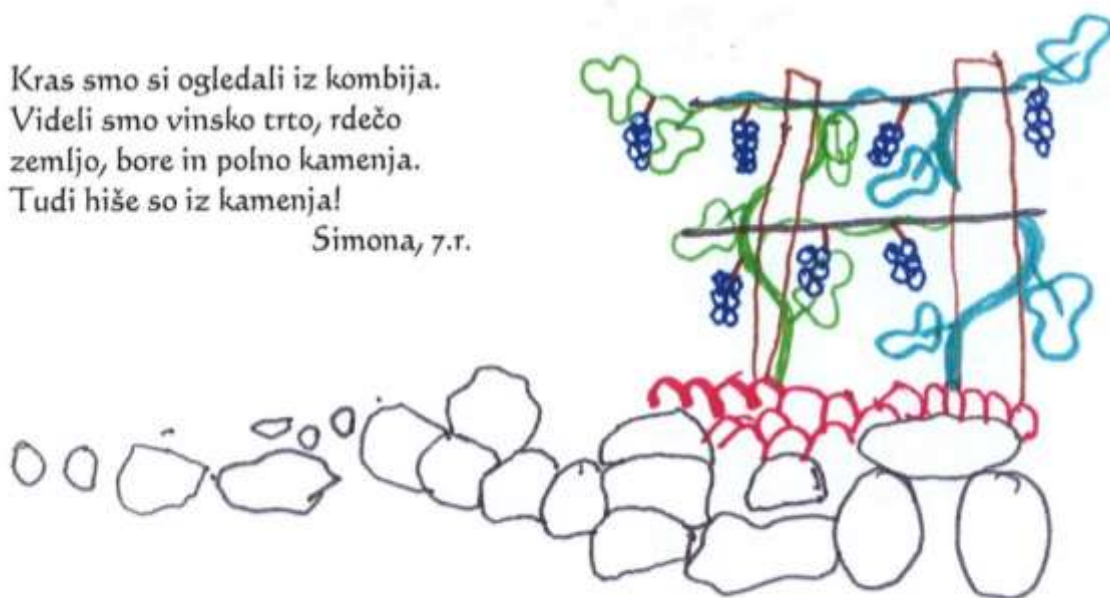
VOZILI SO NAS PO VOJKOVI ULICI,
TRGU, GLAVNI CESTI IN ZAVILI
VNAŠ CENTER. VŽIVALISMO
V VOŽNJI. VPAMO, DA JIH DRUGO
LETO SPET VIDIMO.

MATIJA HRESTAK,
10. R.

KRAS

Kras smo si ogledali iz kombija.
Videli smo vinsko trto, rdečo
zemljo, bore in polno kamenja.
Tudi hiše so iz kamenja!

Simona, 7. r.

OBISKAL NAS JE MIKLAVŽ

NA MIKLAVŽEV DAN ZJUTRAJ SO NAS V RAZREDU ČAKALA DARILA. BILI SMO TAKO VESELI, DA SMO KAR VRISKALI. BALI SMO SE, DA NE BOMO DOBILI NIČ SAJ NISMO NAPISALI PISMA. PISMO PA NAM JE NAPISAL MIKLAVŽ IN VSAKEMU NAROČIL, KAKO NAJ SE OBNAŠAMO. ME NI JE NAPISAL, NAJ RAJE VEČ POSLUŠAM KOT PA GOVORIM.

ANDREJ, 9.R.

PRIŠEL JE EVRO

Letos smo leta 2007. Slovenske tolarje smo zamenjali z evri. Na novo valuto bo treba zelo paziti, ker so kovanci evrov veliko več vredni od prejšnjih slovenskih kovancev.

Nina Notersberg

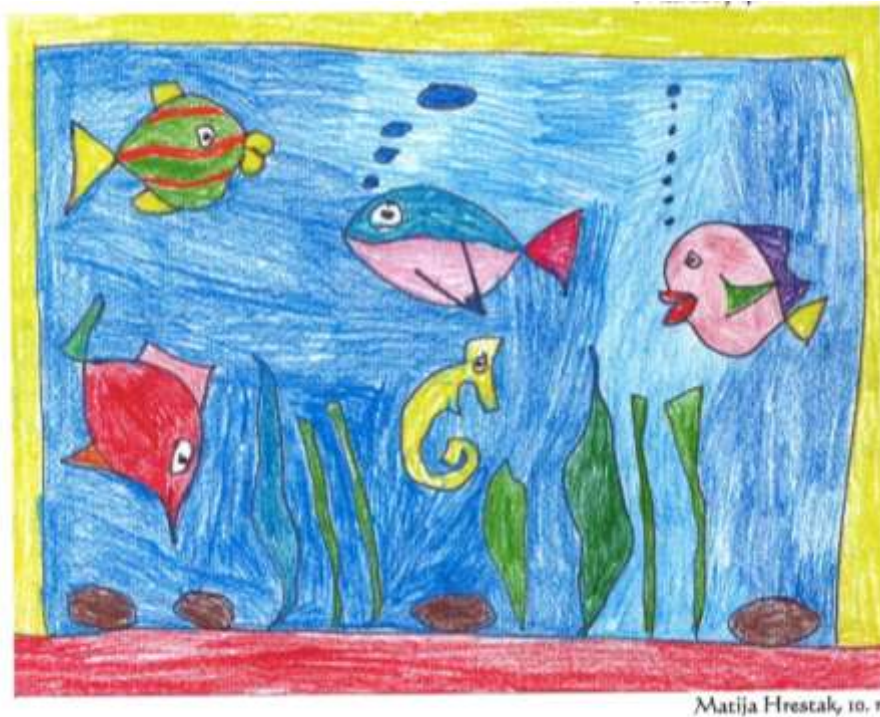
Prišlo je novo leto. Z njim so prišli evri. Tolarje sem moral zamenjati v evre. Mislim, da bo ta valuta več vredna, kot je bil star denar. Nič več ne bo tako kot prej. En evro je več vreden kot en tolar. Mislim, da se bodo ljudje morali navaditi na te evre. Mi, ki imamo doma kmečki turizem, že od prej malo poznamo evre, saj so nam gostje plačevali v evrih ali pa v tolarjih. Tudi jaz sem sedaj moral plačati invalidski voziček v evrih.

Dejan Roter

NAŠE RIBICE

V našo dnevno sobo smo dobili pet zlatih ribic. Vsaka učenka ima svojo. Živijo v akvariju. Hranimo jih vsak dan pred kosilom. Moja se imenuje Zlatka. Jaz jih rada gledam.

Maruša Mekina

MOJA SLUŽBA

Zaposlil sem se v nakupovalnem centru Fama. Prvi dan službe me je bilo malo strah. Ves čas sem bil tiho. Strah me je bilo, da bom kaj razbil. Moje delo je bilo zlaganje hrane in pijače na police.

V začetku so mi delavci pomagali pri delu. Enkrat sem razbil steklenico. Delavci so rekli, da to ni nič hudega in da se vsakomur zgodi, jaz pa sem se bal, kaj se bo zgodilo.

Na delo zelo rad odhajam, ker imam tam dobro družbo in zanimivo delo. Pri delu uživam. Ko ga opravim, se prijetno počutim. Vesel sem, da sem delo dobil, saj je to znak, da sem dovolj samostojen in odgovoren.

Stipe Petrovič

INTERNET
V FEBRUARJU / SMO DOMA
DOHILI INTERNET.
UČITELJICA JE LENO
SEM. PROSIL, CE MI
NAPIŠE KOJEN
ELEKTRONSKI NASLOV
SEM BIL DOMA,
SEM SI PICAL.
UČITELJICA MI JE
ODPIKALA.
MED POŠTIVICAMI SVA
OSTALA VSTKI, SAJ
SVA SI VEČKRAT
PICALA. NAPIŠELA.

SVAKI KAJ DELAVA. MED
POŠTIVICAMI.
POŠILJALA SVA SI TUDI
LEPE
POZDRAVE.
PETER UPOVSEK
PPEA

INTERVJU S STJEPANOM

Od 28.9. – 12.10.2007 so v Šanghaju na Kitajskem potekale svetovne poletne igre Specialne olimpijade. Med več kot 8000 tekmovalci iz 172 držav sveta, ki so se pomerili v 24 različnih športih, je tekmovalo tudi 23 slovenskih tekmovalcev. Med njimi je bil tudi naš učenec Stjepan Petrovič, ki je v namiznem tenisu zaslužen prejel zlato medaljo.

O njegovem uspehu in občutjih se je z njim pogovarjala Patricija Fatur.

Patricija: »Najprej seveda naše iskrene čestitke!«

Stjepan: «Hvala.»

Patricija: Zanima me, kako si se počutil, ko si kot zmagovalec zaslišal svoje ime?«

Stjepan: »Bil sem zelo vesel in hkrati presenečen, saj nisem verjel, da sem res prvi.«

Patricija: »Vendar si v začetku doživel razočaranje, je tako?«

Stjepan: »Ja, to je res. V paru s Stanko iz Črne sva za las izgubila bronasto medaljo proti ekipi Islandije, ki pa sploh ni veljala za favorite. Zato je bilo razočaranje še toliko večje.«

Patricija: »Kdo so bili tvoji največji konkurenti?«

Stjepan: »Iz Saudske Arabije, Maroka in Bolgarije.«

Patricija: »Kako si se pripravljaj na tekmovanje? Kdo je bil tvoj trener?«

Stjepan: »Moj trener je gospod Jože Kebe iz Vipave. Z njim sem imel enkrat na teden trening po eno uro v Centru in v prostorih stare šole v Vipavi. Skupaj s tekmovalci iz Črne pa sem bil en dan na pripravah na Debelem rtiču.

Patricija: »Vemo, da je Kitajska zelo daleč, da imajo tam drugačne navade. Kako ste se znašli v tem popolnoma drugačnem svetu?«

Stjepan: »Nastanjeni smo bili v hotelu, imeli smo svojega vodiča in prevajalca, ki je govoril v angleškem jeziku. Kitajci so zelo prijazni ljudje. Zanimiv se mi je zdel njihov način govorjenja, kajti ko se pogovarjajo so zelo glasni in kričijo.«

Patricija: »Si se prvič peljal z letalom?«

Stjepan: To je bila moja druga vožnja z letalom. Prvič sem se peljal v Grčijo, kjer sem nastopal s plesno skupino. Vendar je bil ta polet mnogo daljši, leteli smo kar enajst ur.«

Patricija: »Kaj pa sprejem, organizacija tekmovanja?«

Stjepan: »Igre so se začele z veliko in lepo slovesnostjo, ki je prikazovala kitajske običaje in kulturo. Imeli smo različne ogleda, prireditve, sprejeme, obiskali družine in spoznali njihovo življenje. Zelo smo bili varovani.«

Patricija: »S hrano si bil zadovoljen?«

Stjepan: »Hrana je bila mešana, tako sem poskusil tudi kitajsko hrano. Bila mi je všeč. Čudil sem se vročemu soku.«

Patricija: »Kje so potekala tekmovanja?«

Stjepan: »Na različnih prizoriščih, ki so bila med seboj oddaljena tudi do petdeset kilometrov. Namizni tenis smo igrali v dvoranah.«

Patricija: »Kaj ti bo najbolj ostalo v spominu?«

Stjepan: »Kitajska, ljudje in seveda podelitev. Motilo me je, ker ob podelitvi niso zaigrali slovenske himne.«

Patricija: »Kje bodo naslednje igre? Se jih boš udeležil?«

Stjepan: »V Atenah, čez štiri leta. Udeležil se jih ne bom, ker na teh igrah lahko sodeluješ samo enkrat.«

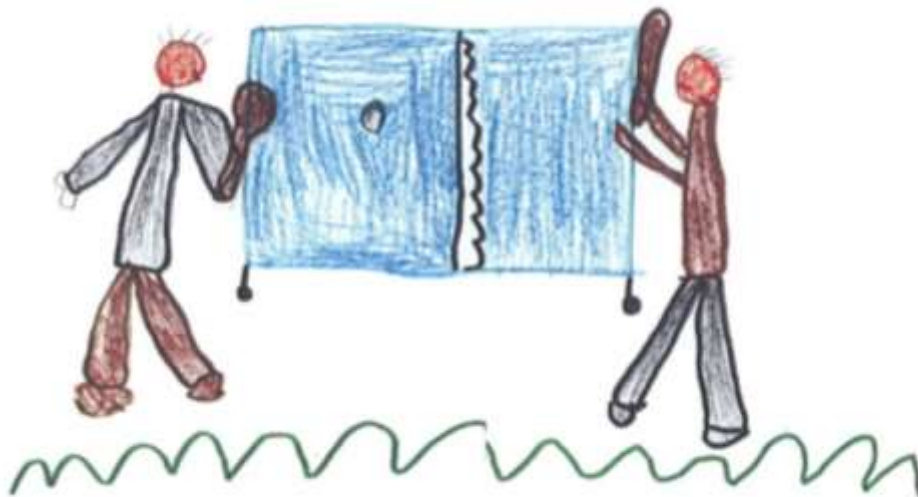
Patricija: »Za zaključek pa še to vprašanje: Kakšno je bilo geslo iger?«

Stjepan: »Geslo iger je bilo: Vem, da lahko!«

Patricija: »To tudi verjamem. Saj si z zlato medaljo dokazal, da je res tako. Hvala in še veliko uspehov.«

Stiepan: »Hvala lepa.«

Patricija Fatur

Stipe Petrovič, PP 5c

OBISK KONJSKIH KOČIJ

V sredo, 10. Septembra, so nas obiskali ljubitelji konjev s štirimi kočijami, da nam polepšajo dan. Bila je »gužva«, ko smo se želeli peljati s kočijami. Vsi bi radi prišli na vrsto. Konji so nas popeljali po bližnji okolici. Čutili smo veter v laseh! Konji so bili ubogljivi in prijazni. Ena mlada kobila je bila bolj nemirna, ker je imela okrog sebe veliko snubcev.

Najbolj pogumni od nas so se povzpeli na konja in naredili en krog okrog Centra. Tudi konjske fige je bilo treba pospraviti.

Nabrali smo si kar nekaj vtisov. Tu so samo nekateri:

Rok: »Ostal sem brez besed, ko me je Klavdija dvignila na kočijo. Imel sem veter v laseh. Malo me je tudi potreslo. Bilo je OK!«

Sašo: »Bili so konji!«

Jadranka: »Konji so bili lepi, veliki. Raje imam muziko kot konje.«

Učenci skupine PP 5B

PATRICIJA: Ko sem se peljala
na kočiji, sem si mur-
lela, da sem princeska.
Lepa je bila! Dvakrat
sem se peljala. Maja želja
je bila, da bi jahala konja

BILI SMO NA FRUCTALU.

Ogledali smo si tovarno v Ajdovičinu.
Tam delajo solone, šnitke, šrutabele.

V tovarni je zelo hrupno, ker uporabljajo
stroje. Ko dobijo jabolka, jih pregledajo,
zmeljejo in stisnejo. Delavci imajo zelena
oblečila. Sokovi so dobri in zdravi.

Urška Kejžer in Vanessa Barič, 6.R

Vanessa Barič, 6. razred

ČEŠNJE

ČEŠNJE
DANES JE - EMA - V - SÓLO
PRVESA - ČEŠNJE.
NABIRALA - JIH - JE - S - SVOJIM
TATOM. - ZELO - SMO - SE
JIM - RAZVESELILI. POSLA
LI - SMO - SE - Z - NJIMI.
RDECE - SLADKE - ČEŠNJE - SO
BILE - RES - DOBRE.

Ema Furlan, 5. razred

Ema Furlan, Urška Žejn 5 razred
Manica Kobal, 6. razred
Prepisala: Mateja Hudorovič, 5. razred

Matija Hrestak, PP 5B

koncert moji zamonki

Na zamonki smo pre-
parovali. Bilo je lepo. Zelo
mi je bilo všeč, da je
korenska prepravila z
normi za masko, smo si
gleleli modre kranje-
jke in nove majice
bež kranje. Zelo sta tudi
normi in vranje.
Dobro so me prišli
vimo in reje, domer
in kranje. Pa tudi
normi, kranje in kranje
normi.

NASLOVNICA ZGOŠČENKE PEVSKEGA
ZBORA CIRIUS VIPAVA

Ema Furlan, 5. razred

Prepisala: Lenka Razinger, 5. razred

Z LETALOM V AMERIKO

Pozimi sem pridno trenirala. V februarju sem z mojo trenerko Tanjo letela v Ameriko. To je zelo, zelo daleč. Na letalu so nam stevardese prinesle hrano in pijačo. Malo sem tudi spala in že smo bili v državi Idaho. Tu sem sodelovala na zimski specialni olimpijadi. Dobila sem tri medalje. Tudi harmoniko sem dobila. Bila sem zelo vesela. Ko smo se vrnili, so v našem Centru pripravili lep sprejem. Zopet sem stopila na stopničke in držala dve srebrni in eno bronasto medaljo. Še naprej bom pridno trenirala.

Lea Kranjc

Lea Kranjc, 6. razred

O PUSTU

O pustu so pripovedovali tudi učenci šestega razreda.

Ema: »Sem plesala, bilo mi je všeč. Oblečena sem bila v muco.«

Mateja: »V avli je bila glasba. Smo bili zadovoljni. Za maškare sem bila strah.«

Mark: »V avli je bila muzika. Vsi smo bili pustne šeme. Jaz sem bila klovn. Plesal sem.

Za malico smo jedli krofe, bilo je zelo lepo.«

Vanessa: »Za pusta sem bila hudič. Kostum mi je kupila mama. Igrala sem v igrici, kjer pust prežene zimo. Ker je bila v avli dobra muzika, sem še in še plesala.«

NAŠI RDEČI ČEVELJČKI

Letos smo se veliko naučili v šoli, na ekskurzijah, sprehodih in tudi pri plesnih vajah. Naša plesna skupina vrtiljak je bila letos zelo uspešna. Z Mihalom in Nastjo smo pripravili pravo plesno predstavo. Plesali so tudi plesalci iz skupine Terpsihora. Z vajami smo začeli v naši avli. Veliko smo vadili v telovadnici škofijske gimnazije. V predstavi smo igrali na instrumente, Nastja in Mihal pa sta plesala. Matjaž nas je tudi snemal, vsi smo se trudili.

In potem.....nastop v pravem gledališču v Novi Gorici. Plesali smo na velikem odru pred polno dvorano. In ne samo enkrat, kar trikrat. Nikoli ne bomo tega pozabili. Naši vtisi pa so:

Mateja:« Meni je bilo na začetku zelo nerodno plesati pred drugimi. Bala sem se, da se bom kaj zmotila. Zelo sem bila vesela, ker sem plesala vrtiljak, ker je to vesel in razigran ples.»

Ema:« Rada sem hodila na plesne vaje. Potem sem zbolela in nisem mogla nastopati. Bom pa drugo leto.»

Mark:« Ko je bilo predstave konec, sem bil najbolj vesel. Hodil sem po odru in ploskal. Moja mama, tata, Jan, Danica, vsi v dvorani so ploskali. Lepo!«

Maruša:« Jaz najraje igram instrumente. Ampak, ko sem plesala ples prijateljev, sem uživala. Tudi nove prijatelje sem spoznala. Mihal je govoril angleško. Malo sem ga razumela, malo pa ne. Niko je bil smešen, pravil je vice. Prišel je iz Izole.

Lenka:« Nastja in Mihal sta mi bila najbolj všeč. Ko sem gledala, kako plešeta, mi je bilo lepo. Mihal je Nastjo dvigal, držala sta se za roke, plesala sta, kot da bi se igrala. Tudi mi smo se igrali in ploskali z rokami. Mama, tata in brat Vid so me prišli gledat in so mi čestitali.»

Vanessa:« Najbolj mi je bilo všeč to, da smo se naučili veliko novih plesov. Veliko smo vadili, ampak meni to ni bilo težko. Začetek predstave mi je bil zmeraj najlepši, ko sta plesala Nastja in Mihal. Tudi konec mi je bil fajn, ker smo ploskali vsi, gledalci in plesalci.»

Za konec:« Vsi smo uživali. Želimo si čim več novih plesov!«

Učenci 6. razreda in učiteljica Andreja

TEDEN OTROKA

DRAGE GLEDALKE IN GLEDALCI, POSLUŠALCI, BRALCI ČASOPISA STUDENČEK. POROČAM VAM, KAKO JE BILO V TEDNU OTROKA.

OBISKAL NAS JE LOVEC, GOSPOD EDO KRAŠNA. POKAZAL NAM JE GOZDNE ŽIVALI. ZVEČER SMO SI OGLEDALI RISANKO FRANČEK IN DOMAČA ŽIVAL. OBISKALA NAS JE TUDI KNJIŽNIČARKA MARTINA ZALAR. IMELI SMO ŠOLSKI PLES, ZABAVO Z DENISOM. POZDRAVILA NAS JE VINSKA KRALJICA. DOBILI SMO SADNI KOKTAJL. VIDELI SMO POSKUSE, KI SO JIH DELALI OTROCI IZ SKUPINE HOKUSPOKUS.

TEDEN OTROKA JE HITRO MINIL. LEPO JE BITI OTROK. PRIPRAVILI SO NAM LEPE STVARI. POVEDALI SO MI, DA TA TEDEN GOVORIMO O MEDIJIH. NISEM VEDELA KAJ JE TO. SEDAJ VEM. TELEVIZIJA, INTERNET, RADIO, ČASOPIS..

ZA ČASOPIS PIŠE LARISA BITIČI, PP 4A

MOJI PROSTOVOLJKI JE IME SARA.

JE PRIVALNA. KSA * TEDEM PRIDE
NA OBISK. OBISKUJE ŠIMNAZIO
V VIPAVI. KO PRIDE IGRAVA
KARTE IN SE POGOVARJAVA.
KMALU BO ŠLA V
ŠPANIJO.

ALEN M. P. B. S.

Namical, mojca
prostovoljka!

RDEČI - NOSKI -
PRI - NAS .

JANSAVLE FERLUGA
2.R

V - PETER - SO NAS .

OBISKALI - RDEČI

NOSKI . ZAPELI - SO

NAM . NASMEJALI

SO - NAS .

IGRALI-SO NA KITARO
IN-HARMONIKO.
BELA-IN-SIVA-MIŠKA
STA-NAS-POŽGEČKAJ
VSAK-OD-NAS-JE DOBRI
RDEČE-DARILLO=
NOSEK.
KLOVNI-SO-NAS-NAU
ČILNOSNI-PO ZDRAVI
BILO-NAMA-JE-LEPO.
ŽELIMO-SI,
DA-PRIDEJO-ŠE-KDAJ.

NASTOPALI SMO
"MOJA MATI KUHA KOFE..."
JE PESMICA, KI SMO JO
ZAIGRALI NA PRIREDITVI
"PLAKAT MIRU" V AJDOVŠČINI.
JAZ SEM IGRALA NA BAS.
SIMONA, VANESSA, MIRAN
IN MARUSA PA SO TUDI
ZAPELI. KO SMO KONČALI, SO
NAM ZELO PLOSKALI. GOSPA
LOREDANA PA MI BILA
NAJBOLJ ZADOVOLJNA Z
NAMI. PRAVI, DA ZNA MO
BOLJE. SE BOMO POTRUDILI.

MATEJA HUDOROVIC
S.R.

NASTOPALA SEM Z
ANSAMBLOM STANKA PETRIČA
NASTOP V NAŠEM CENTRU JE
ORGANIZIRAL MOJ TATA DAMIR.
VSI ČLANI SO SE NAJPREJ
PREDSTAVILI. NATO SO NAM
ZAIGRALI IN ZAPELI NJIHOVO NAJ
VEČJO USPEŠNICO BELO OBLERO.
SI ŽE NOSILA TA PESEM JE
TUDI MENI ILLO VŠEČ IN SEM JO
ZAPELA Z NJIMI. DOBILA SEM VELIK
APLAVŽ IN ČESTITKE. MAMA IN TATA
STA ME TUDI SREMALA S
TELEFONOM. JAZ SEM BILA TAKO

SREČNA, DA SEM KAR JOKALA.
ZAPELI SO TUDI DRUGE PESMI,
TAKE, KI JIH ZNAJO TUDI OTROCI
V NAŠEM CENTRU. TUDI ONI
SO BILI VESELI, DA SO KAR
VRISKALI OD SREČE.

VANESSA BARČ
SR.

Matija Hrestak, PP 5 C

Šola romčanja

V januarju sem se s še osmimi učenci našega centra udeležila šole romčanja na Bohorju. Mene sta učila gospa Tanja in gospod Lojze. Na ročičku me je bilo strah strmice. Toda ob pomoči in vodenju sem tudi to premagala. Tudi padla sem, vendar mi bilo nič hudega. To pač sodi zraven. Imučali smo do kobil, po kobilu smo malo počivali, potem pa odšli na daljše sprehode. Po večerji pa smo uživali v nočni romuki. Plesali smo tudi v diskov. Letos mi je šlo odlično. Moji učitelji so me večkrat pohvalili. Komaj čakam prvih tekem, da pokazem kaj znam.

Valtea Fjüer
10. r.

Larisa Bitiči, PP 4 B

MARATON

S TATOM TRENIRAM TEK. VEDNO ME VZAME S SABO. PREDELAL MI JE VOZIČEK. BILA SVA NA MARATONU. NAVIJALI SO ZA NAJU. TEKLA JE TUDI MAMA. BILA SEM VESELA. BILO JE ZELO LEPO.

URŠKA PANJTAR

Maruša Mekina, 8. razred

NOV KOMUNIKATOR

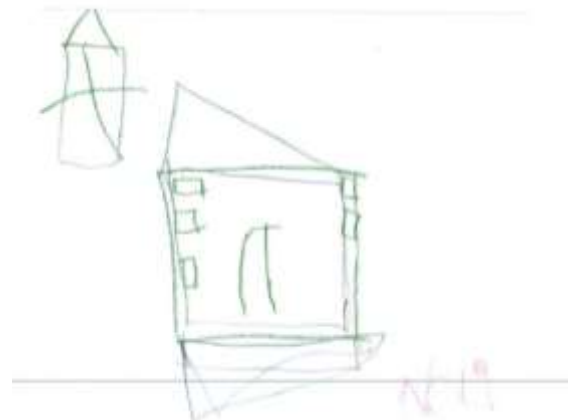
DOBIL SEM NOV KOMUNIKATOR. JE ZELENE BARVE. IMA OBLIKO KVADRATA. ZAŠČITEN JE Z OVITKOM IZ USNJA ČRNE BARVE.

KOMUNIKATOR POTREBUJEM, DA SE POGOVARJAM Z DRUGIMI.

DELUJE NA BATERIJE, ZATO POTREBUJEM ŠE POLNILEC. DA GA LAHKO PRENAŠAM OKROG, RABIM ŠE PAS.

ZELO SEM VESEL IN OBLJUBIM, DA BOM NANJ ZELO PAZIL.

ALIJAJ ARBNOR

ZASKRBLJENI ALEN

ZADNJE TEDNE MESTRNO
PRIČAKUJEM SESTRINEGA
PRVEGA OTROKA. ZARADI
TEGA IMAM POLNO GLAVO
SKRBI. NEKEGA POPOLDNEVA
SEM SE MED POGOVOROM
PRIJEL ZA GLAVO IN
ZASKRBLJENO REKEL: „SAMO
NE VEM, ALI BOM STRIC ALI
BOM - TETA.“

ALEN MUMANOVIĆ

1958

JUŽNA KOREJA, IGRE S.O.S.

V času od 24.1.2013 do 5.2.2013 so v Južni Koreji potekale Zimske igre specialne olimpijade. V slovenski ekipi sta tekmovali tudi naši učenki Larisa Bitiči in Lenka Razinger. Spremljala ju je trenerka Tanja Princes.

Vse čestitke in pohvale vsem trem, ki so se na tem tekmovanju odlično odrezale.

Klavdija Gavrilova in Šeherzada Hodžić sta Lenki postavili nekaj vprašanj o tekmovanju v Južni Koreji.

-Kaj si delala?

Smučala.

-Kaj si jedla?

Riž, meso...

-Kaj si delala na letalu?

Igrala sem igrice, gledala skozi okno, videla sem mesta, morje.

-Imaš letalsko vozovnico?

Ja, spravljen je doma.

-Ste plavali v bazenu?

Ja, bazen je bil večji kot naš.

-Kaj ste si ogledali?

Trgovine, ribe v akvariju, kupila sem si zapestnico. Eno tudi za mamo.

-Kakšno glasbo ste poslušale?

Ves čas Gangnam style.

-Kje ste spali?

V hotelu.

-V kateri disciplini si tekmovala?

V veleslalomu, superveleslalomu.

-Katere medalje si osvojila?

Srebrno v slalomu, bronasto v veleslalomu, v superveleslalomu sem bila četrta.

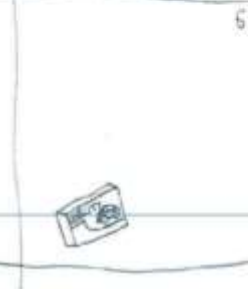
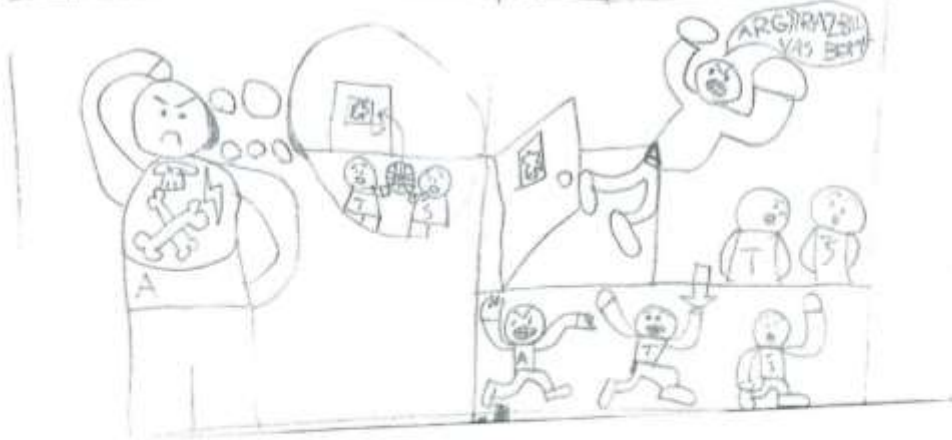

	Larisa	Lenka
Superveleslalom	2. mesto srebrna medalja!!!	4. mesto
Veleslalom	4. mesto	3. mesto bronasta medalja!!!
Slalom	7. mesto	2. mesto srebrna medalja!!!

ŠTEFAN IN TADEJ

Andrej Koren rad riše stripe.

CIRIJUS TALENTI

V TOREK, 4. JUNIJA 2011 00

SMO IMELI PRĀREDITEV CIRIUS IMA
TALENT. IMELI SMO PRAVO KOMISIJO:
AVA KRAŠNA, DAMJAN DAMJANOVIČ,
BRANKO ČAKAR MIŠ. PRVI JE BIL
ANDREJ JAVRŠEK. ŽVIŽGANJE.

VSI SMO PLESALI. NASTOPALISMO.

LEA JE IGRALA NA KRAVIR PESMICE

1. ŽALOSTNA PESEN

2. ZATATJANO SEREŽIN: MAMA

3. IVAN: TVOJA PIJATELIJCA

AVA, DAMJAN, BRANKO SO REKLI
:LATI LEI: LEA JE DOBRA.

DOJE KOVEC.

Lea

Lea Kranjc, PP 4A

Moje šolanje v Ljpari sem pričela v 1. razredu pri učiteljici Francki. V Ljpari me je tata vozil vsake dan, me počakal in po pouku odpeljal domov. Med vožnjo domov sem se v avtu igrala, da sem fizioterapevka. Moj pacient je bila blazna. Tu v Ljpari so me neki bpe prijeli, dobila sem veliko prijateljev. Veliko reča pa je bila moja želja, da bi v Ljpari ostala tudi med tednom. Ta želja je še nekaj let uresničena. Danes sem še prava mladenka in prihodnje leto zapuščam moj drugi dom in Velika je bpih spominov na vsako novo šolsko leto, nose učiteljice in terapevte. Vsi so pripomogli k temu, da sem se skozi ta leta razvijala v delavno in uspešno

delek. Koliko isketov, druženj, obiskov znanih
slovenscev, prireditelj, tekmovanj se je zgodilo v vseh
teh letih. In vsa so bila hpa in zanimiva. In kaj
vse se nam je v tej veliki hči dogajalo! Tu sem se naučila
plavati, uživala na konju, razvijala svoje sposobnosti pri
športu, dekoraciji, dramah in literarnem krožku.
Učivala sem pri fotografiranju in se učila pri delu
z računalnikom. Toda ostalo bo znanje in izkušnje.
Vse to mi bo še vedno ostalo v hramu spomina in
je del mojega življenja.

Patricija Ester

RP 6

V VSEH TEH LETIH SMO SE VEČKRAT NASMEJALI, PA DAJTE SE ŠE VI

Tovarišica: »Kaj ima kompas sredi okrogle ploščice?«

Učenec: »Magnetno šivanko, ki kaže smer neba.«

Tovarišica: »Kaj se razvije iz jajčec krompirjevca?«

Učenka: »Palačinka.«

Med odmorom Andrej reče tovarišu, ki bo naslednji dan praznoval rojstni dan: »Tovariš, jaz vem, kaj imate jutri.«

Tovariš reče: »Jutri imam SD, SN, SL, RA, TE.«

Pri pouku SND v 3. razredu tovarišica vpraša Aleša: »Kaj raste v iglastem gozdu?«

Odgovor: »V iglastem gozdu rastejo iglasta in smrekasta drevesa in strupene gobe mušičnice.«

Zunaj je snežilo. Otroci so se vsi veselili in opazovali snežinke. Tovarišica je vprašala: »Otroci, kaj je to sneg?« Marjana se oglasi: »Sneg je, joj, počakajte malo, da pomislim. Sneg je..., sneg je... to kar vidite!«

Pri pouku smo se učili o tekočih in stoječih vodah. Naštevali smo stoječe vode: morje, jezera... Nihče se ni spomnil na močvirja. Tovarišica je pomagala z vprašanji: »Kje živijo žabe?« Odgovor: »V mlaki.« Učiteljica: »Pa krokodil?« Emir izstrelil kot iz topa: »Krokodil živi v reki Nil.«

V razredu smo poslušali narodno - zabavno glasbo skupine Henček. Glasba je igrala zelo glasno. Vrata učilnice so bila odprta. Pomislil sem na to, da nas bo kmalu prišel kdo vprašat, po koliko so ribe. Pa ni bilo ravno tako. Učiteljica Katarina nas je vprašala, če bomo danes imeli nedeljsko kosilo.

Peter reče Dejanu ob jutranji časovni orientaciji: »Vklopi možgane!«

»Ali je padal kaj sneg med novoletnimi počitnicami?«

»Jaz ga nisem videla«, pove Nina.

A: »Veste, zakaj ni sestre Suzane?«

B: »Ja, dobila bo dojenčka.«

A: »Pa ne samo enega, dva!«

C: »O, ta si pa privošči.«

Pri pouku tehnike in tehnologije

A: »Kako rečemo denarju iz kovine?«

B: »Kovinčki.«

A: »Maruša, ti pomagam?«

B: »Ja.«

A: »To pa ni v redu. Vprašati moraš:«Gospa Vera, mi lahko pomagate, prosim?«

B: »Joj, kako dolgo ime imate.«

A: »Naš Center ima novo ime: CIRIUS.«

B: »Veste kaj, Vipava je Vipava. Ni noben cirkus.«

A: »Ja, Maruša, zakaj si srček pobarvala z modro barvo?«

M: »Kaj ni to sedaj moderno?«

Učimo se o občini Vipava.

Učiteljica vpraša: »Kaj je g. Ivan Princes?« Nihče ne ve, zato pomaga: »žu.....«

Maruša: »Župnik!«

V 6. razredu poznamo posebno telovadbo, ki nam pomaga pri učenju. Vsak dan jo vodi naš Mark pred začetkom pouka.

Bil je ponedeljek. Ker si imamo dosti povedati, smo na telovadbo pozabili. Potem je bila ura matematike. Zehali smo in nič sodelovali. Učiteljica reče:» Kaj vam je danes?

Nič ne gre poštevanka, pa še zehate!«

Maruša:« Ja kaj, brein gim manjka!«

Pri pouku rešujemo besedilne naloge.

Andreja sprašuje:« Miha ima v košari 4 jabolka, 3 banane, 5 češenj in 3 breskve. Koliko sadja ima v košari?«

Maruša:« Preveč!«

Danica se je tako smejala, da je kmalu padla s stola.

V pustnem času je po Centru dišalo po flancatih. Na hodniku smo zasledili tale pogovor:

A: »Joj, kaj bo pa danes za kosilo, ko tako diši?«

B: »Jaz pa vem. Franceljni.«

V razredu vprašamo učence :« kako se imenuje žena od carja?« ker ni odgovora, pomagamo:« ca.....«

Matej dokonča besedo:« carina.«

Matej nas je povabil k sebi domov na obisk. Vprašali smo ga, kaj si bomo pa ogledali pri njih.

Matej: »Imam aparat proti komarjem.«

Matej zastoka:«Auu!«

Petra:«Kaj pa je ? Ali te kaj boli?«

Matej:«Ja:«

Peta:«Kaj pa?«

Matej:«Niti ne vem.«

Matej:«Jaz vas bom povabil na palačinke.«

Petra:«Kdo jih bo pa naredil?«

Matej:«Tata na Mlinotestu.«

Matej je med potjo nazaj s kozjanskega parka spesnil:

»Andrej je doma in se lepo ima.

In se dobro počuti.«

Pri pouku smo peli pesem: Moja mati kuha kafe. Andrej Javeršek je hitel povedati:

«Jaz pa poznam tega, ki je napisal to pesem.«

»Kdo pa je to?« smo ga vprašali.

Andrej je odgovoril:«Je že umrl.«

Letošnjega 8. marca smo obeležili dva praznika: pust in mednarodni dan žena.

Pogovor v razredu:

Učiteljica: »Kateri dan je danes?«

Učenci: »Torek.«

Učiteljica: »Tako je. Ampak danes ni navaden torek. Danes je«

Aleks: »Maškarni torek.«

Jasmina: »Ne, danes je 8. torek.«

V 2. in 3. razredu vsak dan povemo, kateri dan je in poimenujemo dneve v tednu.

Učenci: »Sreda.«

Učiteljica: »Jutri bo...«

Učenci: »Četrtek.«

Učiteljica: »Ja, to je četrti dan v tednu. Nato pride....«

Učenci: Petek, šestek, sedmek...«

Učiteljica: ?!?

Bil je pustni torek.

Učiteljica vpraša: »Na kateri dan je zmeraj pust?«

B: »Na današnji.«

Šli smo na sprehod. Matejev voziček je zaškripal.

Učiteljica je rekla: «Matej, tvoj voziček je treba podmazati.«

Matej pritrdi: »Ja, z alojo.«

Ha, ha, ha, ...

Kuharica vpraša po kosilu: »Matija, ste pojedli?«

Matija: «Ja, ja, tudi varuške.«

Pri uri slovenskega jezika opisujejo živali – netopirje.

Učiteljica: »Netopirji so sesalci. Kaj mislite, kaj to pomeni?«

Tadej: »Pomeni, da nam sesajo kri.«

Žan modruje: »Timotej je prav fajn fant. Samo ne vem, po komu se je vrgel?« Ali po mami, ali po tatu ali pa po Mašenki!« (Mašenka je njuna učiteljica).

Maruša se v telovadnici gleda v ogledalo in pravi:

»Joj, Barbara, kako sem si podobna!«

Starši si med ogledom centra ogledujejo tudi terapije. Oče pravi:

»Ali imate ovu novu terapiju... Kako se zove?... Ovaj tiramisu?« (terasuit terapija).

»Joj, Žan, kako lepe temne lase imaš! Sigurno po tatu,« reče sošolka Žana.

»Ne, ne, jaz jih imam po Bojanu, « pravi Žan. (Bojan je čisto svetel in je njegov svak).

Patricija išče v omaki gobe.

Učiteljica: »Danes so pa zamrznjene gobice v omakci«

Patricija: »Ja, ja, so se skrčile«.

Učiteljica Katarina: »Dominik ponovi za menoj: Krasna si bistra hči planin«.

Dominik: Krasna si bistra hči na plin.

Matija: »Ivica, veš zakaj smo ob petkih več časa pokonci?«

Učiteljica Ivica: »Povej«.

Matija: »Zato, da dobimo nočno malico.«

Sestra Gabrijela daje kapljice v oči Roku Šuligoju. Matija jo opazuje in ugotovi: »Gabrijela, ti si Pehta, Rok je Mojca«.

Maruša mora računati in toži, da ji ne gre dobro.

Mateja: »Maruša, daj, uporabi sive celice«:

Maruša: »Al pa uporabim prste«.

V tednu otroka smo se pogovarjali o pravicah in dolžnostih učencev. Varuhinja Maja je potožila, da ji je Jasmin ukazal, da mu mora med vikendom prinesiti CD. Razložili smo mu, da to ne sodi med njegove pravice, da komandira Majo. Jasmin pa izstrelil: »Ne, je pa to dolžnost Maje«.

Prve dni pouka se učenci spoznavajo – opazujejo, opisujejo lastnosti:

Učiteljica: »Tomaž, kakšne oči ima tvoja sošolka?« Tomaž: »Kosmate«.

CIRIUS DANES

STARŠI O NAS...

»V CIRIUS Vipava, takrat še Center za usposabljanje invalidnih otrok JPV Vipava, sem prvič vstopila pred slabimi dvemi desetletji, ko se je tu odpiral razvojni vrtec. Kaj naj pričakujem si nisem znala predstavljati, vsekakor sem bila presenečena. Prvi vtis, ki je enak še vedno; zelo prijazni, s srcem predani delu...kot da to ni njihova služba, temveč hobi. Takrat in še leta zatem, sem ob prihodu v avlo dobila občutek, kot da tu sije še eno sonce. Bilo je mirno, ampak vedno je bil tu kdo; naj si bo varovanec, zaposlen ali kdo od staršev, s katerim si izmenjal par besed in dan je bil lepši.

Z menjavami kadra ter varovancev in novim načinom dela, je sonce malce zbledelo, ampak pokazale so se druge prednosti. Seveda, v vseh teh letih ni šlo tudi brez obdobjih slabe volje, nezadovoljstva...ampak končna ocena je vsekakor zelo zadovoljna. Velikokrat se zavem, da se v CIRUS-u večkrat bolj potrudite za uspešen razvoj in srečo otrok, kot se mi straši. Hvala vam.«

Čestitke za uspešnih 50 let.

mama Saše Kobal

»Leta 2004 sta minili dve leti, odkar nam je komisija za razvrščanje hotela izdala odločbo, da se Urško iz domačega okolja prešola v Vipavo. Dvakrat smo se na odločbo pritožili z utemeljitvijo, da ima življenje v urejenem družinskem krogu prednost pred pričakovanim napredovanjem v Vipavi.

Če vprašate mene, sta bili to najlepši leti našega družinskega življenja. Urška in Blažka sta se nerazdružljivo povezali. Vse popoldneve smo preživeli skupaj v delu, igri in športu, vendar smo vedeli, da to ne bo trajalo v nedogled.

V tem prelomnem letu se je vse spremenilo. Blažka je šla v vrtec, Urška v Vipavo, jaz pa v novo službo. Normalno je, da otroci prvič odidejo po končani devetletki. Nam se je to zgodilo veliko prej. Z Urško sem preživel cele dneve in med nama se je stkala res močna vez. Ko je odšla, je v meni zazijala ogromna praznina. Prav neumno starševsko sem iskal vzroke, da ne bi šla. Res je, da smo jo vso poletje pripravljali na spremembo in da je to kar dobro razumela. Ko je odšla prvič, sem bil jaz kot kup nesreče, ona pa polna pričakovanj. Prepričan sem bil, da je to zato, ker ne ve, kako ji bo dolgčas in da bo v petek slika obrnjena. Vendar se je Urška vrnila nasmejana in vidno zadovoljna ter polna vtisov.

Seveda sem bil pozoren na vsako malenkost, redno sem prebiral dnevnik, hodil na govorilne in počasi spoznaval utrip zavoda in ga do danes dobro spoznal. Za vsako težavo smo dobili sogovornika, bili vedno opozorjeni, če se je kaj dogajalo in do danes tudi vse konstruktivno rešili.

Koliko lepih trenutkov smo kot starši doživeli, ko je bila Urška vključena v različne dejavnosti, niti ne bom govoril in tudi ne bom omenjal imen, ker jih je toliko in ne bi bilo pošteno, če bi koga izpustil.

Zavod Vipava je javni zavod, je institucija, je sistem, vendar za razliko od veliko drugih je sistem, ki deluje in institucija z dušo. To lahko govorim z gotovostjo, saj Urška po vseh teh letih v nedeljo zjutraj najprej pove: »Nedelja je, nazaj v Vipavo.«

Tonček Panjtar (oče Urške Panjtar)

»Starši tega zavoda nismo izbrali slučajno. V Vipavi imajo kvaliteten kader, dobro infrastrukturo in svojo pot do centra kraja, ki že desetletja živi z njimi. Otroci imajo popolno zdravstveno in terapevtsko oskrbo, vključeni so v različne dejavnosti, ki so razporejene preko celega dne. Organizirane so različne prireditve, praznovanja, ekskurzije in obiski, kar vse prispeva k dobremu počutju otrok.«

Hvaležni starši

»Ob navdušenju, ki ga Matej zadnja leta izraža ob odhodu v Vipavo, smo že skoraj pozabili na solze ob odhajanju doma, ki so nas spremljale v začetku.

Lepo je, ko Matej pravi:«V Vipavi mi je lepo, vsi me poznajo, vsi me hvalijo, vsi me imajo radi...Se mi mudi v Vipavo, tam je moja klapca, moram iti, ker me čakajo, me pogrešajo...«

Matejevi starši

Center v Vipavi je ustanova za usposabljanje otrok s posebnimi potrebami. Patricija, ki obiskuje to ustanovo ima zelo lepe spomine na vse osebe, ki jo vodijo skozi usposabljanje. Zaposleni v tej ustanovi ste zelo prijazni, zato se Patricija z veseljem vrača vsak ponedeljek v Vipavo.

Anja Fatur

UREDNIŠKI ODBOR

Glavni in odgovorni urednik

Ivica Petrič

Pomočnici glavnega urednika

Mateja Kete Černe

Aleksandra Premrl

Člani uredniškega odbora

Patricija Fatur

Matija Hrestak

Mateja Hudorovič

Oblikovanje

Lilijana Volk

Z literarnimi in likovnimi prispevki so sodelovali učenci OŠ s prilagojenim programom z nižjim izobrazbenim standardom, učenci posebnega programa ter člani likovnega krožka pod mentorstvom Tamare Srebot.

Naklada: 45 izvodov

Slika na naslovnici je izdelala Patricija Fatur.

Junij, 2015